

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-180/05
Бања Лука, 15.2.2007. год.**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Петра Бајића као предсједника вијећа, Стевана Савића и Драгослава Лукића као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Л. С. из Ф., заступан по М. Ч., адвокату из Ф., против туженог ОДП „Перућица“ из Ф., заступан по пуномоћнику Б. Р. из Ф., ради враћања на посао и исплате зараде, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Т. број Гж-268/2004 од 16.12.2004. године, на сједници одржаној дана 15.2.2007 године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Ф. број П-94/02 од 5.11.2003. године поништена су као незаконита рјешења тужене о престанку радног односа тужитељу број 02-846/98 од 2.12.1998. године и рјешење Управног одбора тужене број 02/96 од 3.3.1999. године и тужени је обавезан да тужитеља врати на радно мјесто пословође магацина техничке робе или друго радно мјесто које одговара његовој стручној спреми и радним способностима и да му успостави сва права из радног односа почев од 1.1.1996. године до враћања на посао.

Истом пресудом обавезан је тужени да тужитељу на име накнаде штете по основу неисплаћених зарада за период од 2.12.1998. године до 30.6.2003. године исплати износ од 8.069,00 КМ са законском затезном каматом и да му накнади трошкове спора у износу од 2.138,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Т. број Гж-268/2004. од 16.12.2004. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом тужени оспорава другостепену пресуду, због погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се ревизија уважи и другостепена пресуда преиначи.

Одговор на ревизију није поднесен.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиоца да се поништи као незаконита рјешења о престанку радног односа и тужену обавезе да тужитеља врати на радно мјесто пословође магацина техничке робе или друго радно мјесто које одговарања његовим стручним и радним способностима и да му успостави сва права из радног односа почев од 1.1.1996. па до враћања на посао и исплати му накнаду штете на име зарада за период од 2.12.1998. године до 30.6.2003. године, у укупном износу од 8.069,00 КМ заједно са законском затезном каматом.

На основу резултата изведених доказа и неспорних навода странака првостепени суд је утврдио да је тужитељ био у радном односу код тужене на неодређено вријеме од 1965. године до 8.4.1992. године, када је због ратних сукоба мобилисан у Војску Р. С., да је у служби у Војсци Р. С. правоснажном пресудом Војног суда у Б. број Ик-8/92 од 11.2.1993. године осуђен на казну затвора у трајању од 4 године и 8 мјесеци, да је казну затвора издржао у времену од 7.6.1992. године до 5.12.1995. године, да је дана 7.12.1995. године отпуштен са издржавања казне затвора условно и да је од Министарства одбране – Одсјек у Ф. упућен на радну обавезу код тужене гдје је радио од 10.12.1995. године до 2.1.1996. године када је од стране директора отпуштен са посла са образложењем да ће накнадно бити позван кад се зато стекну услови, да је током мјесеца августа 1998. године директор тужене поново позвао тужиоца на посао да би након мјесец дана рада послао на чекање и да је тужени дана 2.12.1998. године донио рјешење о престанку радног односа тужиоцу по сили закона, због осуде на казну затвора, коју је као што је напријед речено, издржао у времену од 7.6.1992. године до 5.12.1995. године.

Полазећи од ових утврђених чињеница првостепени суд је закључио да тужена није могла донијети рјешење о престанку радног односа због тога што је тужитељ, као војно лице, починио кривично дјело за које је правоснажно осуђен на казну затвора, јер су му мировала права и обавезе из радног односа насталих увођењем радне обавезе за вријеме ратног стања и непосредне ратне опасности. Због тих наведених разлога је удовољио захтјеву тужиоца и судио тако што је пресудом поништио као незаконита рјешења о престанку радног односа, обавезао тужену да га врати на рад и да му накнади материјалну штету по основу неисплаћених зарада за период од 2.12.1998. године до 30.6.2003. године у износу од 8.069,00 КМ заједно са законском затезном каматом на износе означене у ставу 3. изреке те пресуде.

Другостепени суд је одлучујући о жалби туженог у цјелости прихватио чињенична утврђења и правни закључак првостепеног суда и судио тако што је жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио.

Нижестепене пресуде су правилне и законите.

Врховни суд не прихвата ревизијски навод да су оба нижестепена суда у конкретном случају погрешно примјенила материјално право.

У циљу разрјешавања односа који су настали увођењем радне обавезе за вријеме ратног стања и непосредне ратне опасности на основу Закона о примјени Закона о радним односима за вријеме непосредне ратне опасности или ратног стања („Службени гласник Р. С.“, број 1/94-посебно издање), као циљу успостављања и остваривања права по основу рада радника који су били ангажовани у Војсци и Министарству унутрашњих послова Р. С. (ратни распоред), након престанка ратног стања донесени су прописи за прелазак са радне обавезе на систем радног односа, као што је упутство за прелазак са радне обавезе на систем радног односа Министарства здравља, рада и социјалне заштите Р. С. бој 01-58/96 од 9.2.1996. године, прописаном Законом о радним односима.

Повод за доношење Закона о примјени Закона о радним односима за вријеме непосредне ратне опасности или ратног стања, а који је био на снази у вријеме доношења упутства, и њихов смисао не може бити у томе да се поништи важење одредаба Закона о радним односима („Службени гласник Р. С.“, број 25/93 до 10/98-даље: ЗОРО), као што је и одредба члана 53. тог закона које прописују у којим случајевима може раднику престати радни однос по сили закона.

Према члану 53. тачка в. 21. ЗОРО, који је био у примјени у вријеме настанка спорног односа, радни однос раднику може престати по сили закона ако због издржавања казне затвора мора бити одсутан са рада 6 мјесеци или дуже – даном ступања на издржавање казне.

У конкретном случају тужитељ је био ангажован у Војсци Р. С. и имао је ратни распоред. У вријеме тог ратног распореда починио је кривично дјело због кога му је правоснажном пресудом надлежног суда изречена казна затвора у дужем трајању, а казну је издржао у вријеме када су његова права по основу радног односа мировала. Стога су по мишљењу овога суда, нижестепени судови правилно закључили да тужитељ у својству радника тужене није био одсутан са рада 6 мјесеци или дуже вријеме даном наступања на издржавање казне као прво на радној обавези тужене и да му због тог разлога није ни могао престати радни однос у смислу одредбе члана 53. ЗОРО. На основу изложеног овај суд закључује да је изнијети правни став у нижестепеним пресудама правиан, па су, према томе, неосновани изнијети приговори у ревизији о погрешној примјени материјалног права.

Остали изнијети приговори у ревизији су по основу погрешно и непотпуног утврђеног чињеничног стања, због којих се ревизија не може изјавити у смислу одредбе члана 240. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Р. С.“, број 58/03, 85/03 и 74/05, - у даљем тексту важећи: ЗПП).

Због напријед изнијетих разлога ваљало је, на основу члана 248. ЗПП, одлучити као у изреци.

Предсједник вијећа
Петар Бајић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарне
Амила Подрашчић